

Sygn. akt IV KK 91/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSN Jan Bogdan Rychlicki

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie A. K.

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 10 października 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
niekorzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w R.

z dnia 10 czerwca 2016 r., sygn. akt II K (...),

**uchyła wyrok w zaskarżonej części, tj. dotyczącej
nieorzeczenia środka karnego w postaci zakazu wstępu na
imprezę masową, i w tym zakresie przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem nakazowym z dnia 10 czerwca 2016 r., sygn. akt II K (...), A. K. uznał za winnego tego, że w dniu w dniu 21 listopada 2015 r. wniósł na teren stadionu miejskiego w R. przy ul. H., gdzie odbywała się masowa impreza sportowa - mecz piłki nożnej pomiędzy drużynami klubów S. a R., przedmiot niebezpieczny stanowiący zagrożenie dla życia lub zdrowia osób w postaci materiału pirotechnicznego - rac dymnych, tj. czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. Nadto rozstrzygnął w przedmiocie dowodów rzeczowych, przy czym odnośnie do dwóch rac dymnych orzekł ich przepadek oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 zł tytułem wydatków i 200 zł tytułem opłaty.

Od tego wyroku obrońca oskarżonego wniósł sprzeciw, następnie jednak go cofnął, wobec czego, zgodnie z przepisem art. 507 k.p.k., wyrok stał się prawomocny; w dokumentach wykonawczych wskazano, że z dniem 25 sierpnia 2016 r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego o charakterze obligatoryjnym na niekorzyść skazanego A. K. Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41 b § 1 k.k. w zw. z art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 2139), polegające na nieorzeczeniu wobec A. K. obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową, pomimo skazania go za popełnienie przestępstwa z art. 59 ust. 1 powołanej wyżej ustawy”. Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, a wobec wniesienia jej przed upływem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k. podlegała ona uwzględnieniu. Słusznie skarżący podniósł, że wobec nieorzeczenia wobec A. K. środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową zaskarżony wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem prawa karnego materialnego, tj. art. 41 b § 1 k.k. w zw. z art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (obecnie t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2139). W świetle art. 41 b § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezę masową sąd orzeka wobec sprawcy przestępstwa fakultatywnie, względnie, w wypadkach wskazanych w ustawie, obligatoryjnie. Obligatoryjne orzeczenie wspomnianego środka karnego przewiduje art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, przy czym przepis ten odnosi się m.in. do sprawców przestępstw, o których mowa w art. 59-61 tej ustawy. Zatem skazanie A. K. za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych nakazywało orzeczenie wobec niego także środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową. Zaniechanie przez Sąd orzekający zamieszczenia w wyroku stosownego w tym względzie rozstrzygnięcia stanowi rażące naruszenie prawa, mianowicie wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego, i miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Należało zatem, zgodnie ze sformułowanym w skardze wnioskiem, uchylić w zaskarżonej części wyrok nakazowy wydany wobec A. K. i przekazać sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R., który naprawi zaistniałe uchybienie. Jak to przypomniano w kasacji, uchwała pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I KZP 21/14 (OSNKW 2016, z. 1, poz. 1) dopuszcza w postępowaniu kasacyjnym uchylenie zaskarżonego wyroku wyłącznie w części, w jakiej nie zawiera ono rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego, którego zastosowanie było obligatoryjne. Niewątpliwie uchwała ta zachowuje aktualność także po wejściu w życie z dniem 15 kwietnia 2016 r. zmian m.in. art. 425 § 2 oraz art. 447 § 3 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

r.g.